వెనుతిరగని వెన్నెల

– డా. కె. గీతా మాధవి

జరిగిన కథ: అమెరికాలో తన తల్లికి స్నేహితురాలు, స్త్రీలకు సహాయం చేసే సంస్థ "సహాయ"ను నడిపే ఉదయినిని కలవడానికి వస్తుంది సమీర. నాలుగు నెలల గర్భవతైన సమీర, తనకు విడాకులు తీసుకోవాలని ఉందని, అందుకు దోహదమైన పరిస్థితుల్ని చెపుతుంది. ఉదయిని "తన్మయి" కథ చెపుతాను, విన్నాక ఆలోచించుకోమని చెప్తుంది సమీరతో. చుట్టాల పెళ్లి లో కలుసుకున్న తన్మయి, శేఖర్ లకు పెద్దవాళ్ల అనుమతితో పెళ్లిజరుగుతుంది. పెళ్లయిన మరుక్షణం నించే శేఖర్ అసలు స్వరూపం బయట పడుతుంది. మొదటి సంవత్సరంలోనే అబ్బాయి పుడతాడు. కష్టమ్మీద తన్మయి యూనివర్శిటీ లో ఎమ్మే పాసవుతుంది. తన్మయి ఆశయాల్ని భరించలేని శేఖర్ గొడవ చేసి ఇంట్లో నుంచి వెళ్లిపోయి విడాకుల నోటీసు పంపుతాడు. తన్మయి కష్టపడి జే.ఆర్.ఎఫ్ సాధిస్తుంది. ఎన్నో రోజులు పోరాడి, చివరికి శేఖర్ కు తనే విడాకులు ఇస్తుంది.

★★★

ఆ వారాంతం ఇంటికి వెళ్లింది తన్మయి.

తండ్రి ముఖంలోచిటపటలు, తల్లి ముఖంలో ప్రశాంతత కనిపించేయి తన్మయికి.

మనసంతా ఎప్పుడూ లేనంత హాయిగా, తేలికగా ఉంది తన్మయికి.

"తను ఇప్పుడు సర్వ స్వతంత్రురాలు. ఎవ్వరి మీదా ఆధారపడి లేదు, ఎవ్వరికీ తన మీద హక్కులు లేవు, తన మీద ఎవ్వరి అజమాయిషీ లేదు. ఆ భావనే ఎంతో హాయిగా ఉంది."

అందుకే తండ్రికి ధైర్యంగా చెప్పింది.

"ఏం చేద్దామని విడాకులు తీసుకున్నావు?" గట్టిగా అరిచేడు భానుమూర్తి.

"నాన్నగారూ, మీరు అర్థం లేకుండా మాట్లాడుతున్నారు. ఇంత జరిగేక అతనితో ఎలా కలిసి ఉంటానని అనుకున్నారు? ఛీ, వాడి విషయం తలుచుకుంటేనే కంపరం పుట్టు కొస్తూంది." అంది తన్మయి.

"తండ్రిని నేననేవాణ్ణొకడిని ఉన్నాను. నన్ను అడగాలని ఇంగిత జ్ఞానం నీకు లేకపోయింది. నీ అంతట నువ్వు నిర్ణయం తీసేసుకోవడమే. రేప్రొద్దున్న ఈ పిల్లోడు తండ్రి కావాలంటే ఏం సమాధానం చెప్తావ్? ఇంత తొందరపాటు నిర్ణయం ఏంటి?....." ఆవేశంగా మాట్లాడుతున్న తండ్రి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది తన్మయి.

"మొదటి నించి జరిగిన ప్రతీ సంఘటనా తెలిసీ ఎందుకు ఇలా మాట్లాడుతున్నాడు? అయినా మొదట విడాకుల కోసం నోటీసు పంపినది అతనా, తనా? ఆతనికై అతను అటువంటి తీవ్ర నిర్ణయం తీసుకునే వరకూ తను పిచ్చి దానిలా అతనేం చేసినా భరించింది. అతను నోటీసు పంపాక, విడాకులు ఇవ్వననే కోర్టు చుట్టూ అర్థం లేకుండా ఇన్నాళ్లూ తిరిగింది. ఏ విధంగానూ తను తొందర పడలేదు. అయినా తండ్రి అంటున్నదేవిటి? తనది తొందరపాటా?" అదే అడిగింది.

కుర్చీ లోంచి లేవబోయి తూలి పడ్డాడు భానుమూర్తి.

“నాన్న గారూ!” అంటూ చటుక్కున దగ్గరికి వెళ్లి పట్టుకుంది తన్మయి.

గుండె రాసుకుంటూ, పక్కనే మంచమ్మీద చతికిలబడుతూ బైటికి వేలు చూపించేడు భానుమూర్తి.

“వెళ్ళు, ఇంకెప్పుడూ ఇక్కడికి రాకు”

బుగ్గలమీంచి ధారాపాతంగా కారుతున్న వెచ్చని కన్నీళ్లు తనని గంగా ప్రవాహమై ఉవ్వెత్తున ముంచి అక్కడికక్కడే తనని కలిపేసుకుంటే బావుణ్ణని అనిపించింది తన్మయి.

చప్పున మేరీ అన్న మాటలు గుర్తొచ్చేయి.

“మగవాళ్లెప్పుడూ మగవాళ్లే. తమ పరిధిలో తల్లయినా, భార్య అయినా, కూతురైనా చెప్పిన మాట వింటూ తు.చ తప్పకుండా నడుకున్నన్నాళ్లూ గొప్ప వాళ్లుగానే ప్రవర్తిస్తారు. వాళ్ల ఆధిపత్యంలో ఉన్న ఆడవాళ్ళు వాళ్లకి నచ్చనివి చేసినప్పుడే వాళ్ల అసలు స్వరూపం బయటపడుతుంది.”

“నిజమేనా?” కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ పక్క గదిలోకెళ్లి పోయింది తన్మయి.

"శేఖర్ ఎంత బాధించినా అతను మరొక కుటుంబం నించి వచ్చిన వ్యక్తి కాబట్టి అతని పద్ధతులు వేరు అని సరి పెట్టుకోవచ్చు. కానీ తండ్రి?

ఒక్కతే కూతురు కావడం వల్ల చిన్నప్పటి నించీ తల్లి తనని అమ్మాయిగానూ, తండ్రి అబ్బాయిగానూ పెంచేరు.

తను ఆరో తరగతిలో సైకిలు తొక్కడం నేర్చుకుంటానని అనగానే, తన పెద్ద సైకిలు మీద మొదటి రోజు ఫెడలు తొక్కడానికి ఒక రోజంతా తనకి శిక్షణ ఇచ్చేడు ఆయన.

ఆయన టీవీఎస్ –50 మోటారు సైకిలు కొని తీసుకొచ్చిన మొదటి రోజే బండి నడపడం నేర్చేసుకున్న తన వైపు ప్రశంసా పూర్వకంగా చూసిన చూపు ఇంకా మర్చిపోలేదు తన్మయి.

వస్తూ వస్తూ సాయంకాలం వేళ వీథి చివర కొట్టాలకు వెళ్తున్న పశువులు అడ్డం పడి, బండి మీద నించి పడ్డ తనని లేవనెత్తడానికి ఆదరా బాదరా ఇంటి నించి ఆయాసంతో పరుగెత్తు కొచ్చిన ఆదుర్దాని మర్చిపోలేదు తన్మయి.

"నువ్వే అబ్బాయి వైతే బావుణ్ణురా" అని ఎన్నో సార్లు తనతో అన్న తండ్రిని మనసారా ఎంతో ప్రేమించింది.

"నువ్వు మీ నాన్నలాగే ఉంటావు" అని ఎవరైనా అంటే ఎంతో పొంగిపోతూ వచ్చింది.

అలాంటి నాన్నేనా ఇలా మాట్లాడుతున్నది?

ఒక మగవాడి సంరక్షణలో తప్ప స్వతంత్రంగా తను బతకలేనని ఆయన ఎందుకు బాధపడ్తున్నాడు? అవన్నీ సరే. తనని ఏకంగా ఇంటికే రావొద్దని అంత కర్కశంగా ఎలా అంటున్నాడు?”

ఇంట్లో ఇంత గొడవ జరుగుతూన్నా తల్లి ముభావంగా ఉండిపోయింది.

తన్మయికి మనసంతా దిగులు కమ్ముకుంది.

జీవితం ఎప్పుడూ పోరాటమేనా?

ఇన్నాళ్లూ తను చేసిన పోరాటం వేరు, ఇక మీదట చెయ్యబోయేది వేరు.

మొదటిసారిగా తనెంత ఒంటరో అర్థం కాసాగింది.

అయినా తప్పదు, ఇక మీదట తల్లిదండ్రుల అండ కూడా లేదు తనకి.

తన పాట్లేవో తనే పడాలి. అంతే.

ఇక బాబుని తనతో తీసుకెళ్లి పోయి స్వతంత్రంగా బతకాలని నిశ్చయించుకుంది తన్మయి.

"ఏదో ఆవేశంలో అన్నారులే. రెండ్రోజుల్లో నిన్నూ, వాడినీ చూడకుండా ఉండలేనని అనరూ" అని తల్లి తనని ఓదారిస్తే బావుణ్ణని అనిపించింది.

"తన బాధ్యత తల్లికీ దుర్భరంగా అనిపిస్తూందా? బాబు సంరక్షణ భారంగా తయారైందా?

ఏమో! ఏవీ ఊహించుకోవడం ఇష్టం లేదు, అలాగని తల్లి మనస్సు లోని అభిప్రాయమూ తనకు తెలియడం లేదు.

ఒక పక్క తనకి శేఖర్ పీడ విరగడైనందుకు ఆమె ముఖంలో సంతోషం కనిపిస్తూ ఉన్నా, ఏదో తెలీని అసహనం ఎందుకు కనిపిస్తూందో అర్థం కాలేదు తన్మయికి.

కారణాంతరాలు ఏవైనా ఇప్పుడిక అసలు జీవితం ప్రారంభించబోతూంది తను."

కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"దేనికీ కుంగిపోకూడదు. తన నిర్ణయాలకు బాధ్యురాలు తనే. కష్టనష్టాలు అనుభవించేది తనే. తల్లిదండ్రులు కాదు. తనకు తెలిసినంత వరకూ తను కానీ పనేదీ చెయ్యలేదు. మంచి నిర్ణయాలనిపించినవే తీసుకుంది. ఇక వాళ్ల కోపతాపాలతో తనకి సంబంధం లేదు. వాళ్లకి తనని చూడాలనిపిస్తే వాళ్లే వస్తారు."

బాబు బ్యాగు సర్దింది నిశ్శబ్దంగా తన్మయి.

ఉదయం మొదటి బస్సుకి విశాఖపట్నానికి బయలుదేరింది.

విశాఖపట్నం పొలిమేరల్లోకి రాగానే మరింత దిగులు కమ్ముకుంది.

ఈ నగరం వైవాహిక జీవితంలో తను కన్న అపురూప కలలన్నీ కూల్చి వేసింది. ఎన్నో దుః ఖ పూరిత రాత్రుళ్లని మిగిల్చింది. ఎన్నో పాఠాలు నేర్పింది. అయినా కొందరు మంచి మనుషుల్ని పరిచయం చేసింది. అధ:పాతాళాన్నీ, అత్యున్నత విజయాన్నీ పరిచయం చేసింది. కొన్ని మెట్లని అధిగమింపజేసింది. కొత్త జీవితాన్నిచ్చింది.

ఎంతో విచిత్రమైనది జీవితం! తనెప్పుడూ ఇలా ఒంటరి ప్రయాణం చెయ్యాల్సి వస్తుందని ఊహించుకోలేదు. తెలిసి ఉంటే తను మరింత దృఢంగా నిలబడేదేమో!

ఒళ్లో నిద్ర పోతున్న బాబు తల నిమిరింది.

ప్రాపంచిక బాధలెరుగని పసివాడు! వాడి నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టి, చుట్టూ కప్పిన శాలువాని వాడికి వెచ్చగా చుడుతూ గుండెల దగ్గరకు తీసుకుని

"నాన్నా! నువ్వూ, నేనూ మాత్రం ఎప్పటికీ దూరం కావద్దు" అంది.

తల్లి ఒంటి వెచ్చదనానికి ఆదమరిచి నిద్రపోతున్నాడు బాబు.

ఒక్క సారి ఊపిరి గట్టిగా పీల్చింది.

బయట తొలి మంచు వెలుతురు మెల్లగా విచ్చుకుంది. తడి ఆరని తన్మయి కళ్లల్లో జీవితం పట్ల ఆశలాగా.

★★★

నిద్రపోతున్న బాబుని ఒక చేత్తో గట్టిగా పట్టుకుని వాడు చేతుల్లోంచి జారిపోకుండా, కొంగు తీసి నడుం చుట్టూ బిగించుకుంది. మరో చేతికి పర్సు తగిలించుకుని, అదే చేత్తో బ్యాగు మోసుకుంటూ ఆటో దిగి హాస్టలు ఆవరణలోకి నడవసాగింది.

వార్డెన్ అడిగితే ఏం సమాధానం చెప్పాలో ముందే నిర్ణయించుకుంది.

“ఒక వారంలో ఎక్కడైనా ఇల్లు చూసుకుని వెళ్ళిపోతాం. దయచేసి అంత వరకూ ఉండనివ్వండి.”

హాస్టలుకి చేరగానే నిసత్తువ వచ్చేసింది తన్మయికి.

కానీ విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి లేదు.

“చేతిలో ఉన్న కాసిన్ని డబ్బులతో ఇంటికి అడ్వాన్సు ఇచ్చేస్తే ఇతరత్రా ఖర్చులెలా వస్తాయి?”

మొదటి నించీ తన్మయికి తన దగ్గర డబ్బులు లేకపోతే తినడం మానేసి పస్తులయినా ఉంటుంది కానీ, ఎవరినీ చెయ్యి జాచి అప్పుగానయినా అడిగే అలవాటు లేదు.

"తనకే ఎందుకిలా జరుగుతూంది?" బాబు పక్కనే పడుకున్న తన్మయి బుగ్గల్ని వెచ్చని కన్నీళ్లు తడిపేయ సాగేయి.

ఎప్పుడు నిద్రపోయిందో తెలీదు. మేరీ వచ్చి తట్టి లేపేంత వరకు మెలకువ లేకుండా పడి ఉంది.

అప్పటికే నిద్ర లేచి పక్కనే ఆడుకుంటూన్న బాబు “అమ్మా” అంటూ వచ్చి ఒళ్ళో చేరేడు.

"“అమ్మా” అన్న వాడి పిలుపు కోసమే తను ఇంకా బతికి ఉంది. వాడి కోసం ఎన్ని కష్టాలనయినా భరించగలిగే గొప్ప స్ఫూర్తి వాడు.”

"చిన్ని నాన్నా, బంగారు తండ్రీ!" అంటూ గుండెలకు హత్తుకుంది.

తన్మయి కళ్లల్లో నీటి పొరలు చూడగానే ఏదో జరిగిందని అర్థమయ్యింది మేరీకి.

పక్కనే కూచుని చేతి మీద రాయ సాగింది.

"నీకు వచ్చే స్కాలర్ షిప్పుతో నువ్వూ, బాబూ దర్జాగా బతకొచ్చు. ఎందుకు దిగులు పడతావు?" అంది.

ఇంకా మౌనంగా కూచున్న తన్మయితో

“ఇప్పుడిప్పుడే పీ.ఎచ్.డీ మొదలు పెట్టేవు కాబట్టీ, నీకు ప్రీ పీ.ఎచ్.డీ ఎగ్జామ్స్ అయ్యేంత వరకూ పెద్దగా పనుండదు. మీ గైడు గారితో మాట్లాడుకుని బాబు స్కూలుకి వెళ్లే సమయంలో మాత్రమే రీసెర్చి పని చేసుకోవచ్చు. నువ్వెక్కడ ఉన్నా, నేను కూడా నా పనులు త్వరగా చూసుకుని, బాబు వచ్చే వేళకి తెముల్చుకుని వచ్చేస్తాను. టెన్షను పడకు తన్మయీ. అన్నిటికీ ఆ ప్రభువు ఉన్నాడు." అని ఓదారుస్తూన్న తన్మయి మేరీ అర చేతిని పట్టుకుని నిశ్శబ్దంగా రోదించసాగింది. “ఈ అమ్మాయికి తను ఏమవుతుంది? ఎందుకింత దయ తన మీద?"

“నీకు థాంక్స్ చెప్పడం కూడా చిన్నమాటే మేరీ. నీ స్నేహాన్ని నేను నా జీవితంలో ఎప్పుడూ మర్చిపోను.” అంది మెల్లగా.

మర్నాటి నించి యూనివర్శిటీకి దగ్గర్లో గది దొరుకుతుందేమో అని వెతకడం మొదలు పెట్టేరు తన్మయి, మేరీ.

సిటీలో బాగా ఖరీదైన ప్రాంతం కావడంతో దాదాపుగా అన్నీ బాగా చిన్నవి, అద్దె బాగా ఎక్కువ.

ఇక అన్నిటి కంటే బాగా ఇబ్బంది పెడ్తున్న విషయం ఏవిటంటే, తన్మయికి మెళ్లో సూత్రాలు, కాళ్లకు మట్టెలు లేకపోవడాన్ని పట్టి పట్టి చూడడం, బాబు వైపు, తన వైపు మార్చి మార్చి చూసి, ముఖమ్మీదే "అద్దెకు ఇవ్వం" అని చెప్పసాగేరు కొందరు.

"సర్లే, అటువంటి ఇళ్లు నీకు అస్సలు అవసరంలేదు" అని మేరీ ఎంత ఓదారుస్తున్నా, అవమానంతో తన్మయికి దుః ఖం తన్నుకు రాసాగింది.

మూడో రోజుకల్లా అర్థమైన విషయం ఏవిటంటే ఊరి నించి దూరంగా వెళ్తేనే తక్కువ అద్దెలో కాస్త సౌకర్యవంతమైన ఇల్లు దొరుకుతుంది. అక్కడ సంస్కారవంతులైన వాళ్ళు ఉంటే.

దిగులుగా కూచున్న తన్మయితో, “నాకూ నీతో రావాలనే ఉంది తన్మయీ, కానీ నాకొచ్చే అరకొర స్కాలర్ షిప్పుతో నాకు హాస్టలుల్లో తప్ప ఇంకెక్కడా ఉండే స్తోమత లేదు. నీకు తెల్సుగా అంది మేరీ.”

"ఫర్వాలేదు మేరీ. ఒంటరిగా ఉండడానికి ఏదో తెలీని భయం ఆవహిస్తూంది." అంది నిస్త్రాణగా.

గది బయటి చీకటి మనస్సులోకి పాకుతున్నట్లనిపించసాగింది తన్మయికి.

★★★

ఆ మర్నాడు యూనివర్శిటీలో డిపార్ట్ మెంటు బయట బెంచీ మీద బాబుతో బాటూ కూచుని కబుర్లు చెప్తూన్న తన్మయి "ఏ...ఏవిటి బా...బాగున్నారా?" అనే పిలుపు వినబడి తలెత్తి చూసింది.

దివాకర్ నవ్వుతూ నిలబడ్డాడు.

"అయ్యో, మి...మీ్మరు ఇళ్ళ కోసం ఎక్కడో వెతకడం ఏవిటీ? మా ఇంటి వరండాని ఆనుకుని ఉన్న పెద్ద గదిని మీకు త్త.. తక్కువకి అద్దెకు ఇప్పిస్తాను. ఇంతకు ముందు బ్ర... బ్రహ్మచారి మేస్టారు ఒకరు ఉండేవారు. ఆయనకు మొన్ననే పెళ్లయ్యి వెళ్ళిపోయేరు. మి.. మీ్మకు ఇంటి సమస్యా తీరుతుంది, బాబు సమస్యా తీరుతుంది. బడి నించి రాగానే మీ బాబుని మా అమ్మగారు చ...చక్కగా చూస్తారు" అన్నాడు.

తన్మయి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

తనకొక కష్టం వచ్చి కళ్లనీళ్ల పర్యంతం కాగానే ఒక అజ్ఞాత సహాయం అందజేస్తున్న అజ్ఞాత మిత్రునికి మనస్సు లోనే కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంది.

"రెండు చేతులూ ఎత్తి నమస్కరించింది."

"అయ్యో, భ..భలే వారు" అంటూ దారి తీసేడు దివాకర్.

"ఇ..ఇంకా ఏ ఉద్యోగంలోనూ కుదురుకోలేదు. మి...మీ్మరు చెప్పిన రెసిడెన్షియలు బ్బ..బాగా దూరం. ఆఅ..అందుకే వెళ్లలేదు..."అని చిన్న పిల్లాడిలా మాట్లాడుతున్న దివాకర్ వైపు కృతజ్ఞతగా చూసింది తన్మయి.

ఇతని తత్త్వం చిన్న పిల్లవాడిదయినా, హృదయం ఎందరో పెద్దవాళ్ల కన్నా ఎంతో విశాలమైనది.

దివాకర్ తల్లి ఎంతో ఆదరంగా, "రామ్మా"అని పలకరించింది.

అడ్వాన్సు ఇవ్వబోతే, "మా అమ్మాయిలాంటి దానివి. మాకు అడ్వాన్సులు అక్కరలేదు, నువ్వు త్వరగా వచ్చెయ్యి చాలు" అని చిరునవ్వుతో తిరస్కరించింది.

తల్లి దగ్గరనించి మంచి తనాన్ని పుణికి పుచ్చుకున్నాడన్న మాట దివాకర్.

హాస్టలుకి సంతోషంగా తిరిగి వచ్చింది. " ఆదివారం ఇంట్లో చేరుతాను మేరీ" అంది మేరీ రాగానే సంతోషంగా తన్మయి.

"మంచి వార్త తన్మయీ, కానీ ముందీ ఇంటర్వ్యూ అయ్యేక చేరుదువు గాని" అని కళ్ల ముందు కవరు ఆడించింది మేరీ.

ఆత్రంగా కాగితం బయటికి తీసి చూస్తున్న తన్మయి వైపు నవ్వుతూ చూస్తూ ,

"కాలేజ్ సర్వీస్ కమీషను నించి ఇంటర్వ్యూ కదా! అనుకున్నా కవరు చూసి. ఇంకేం గవర్నమెంట్ లెక్చరర్ పోస్టుకి ఇంటర్వ్యూ కి పిలుపు వచ్చింది. ఇక ఉద్యోగమే తరువాయి." అంది మేరీ.

తన్మయి తన హడావిడిలో పడి రిటెన్ టెస్టు రిజల్ట్సు వచ్చేయని కూడా పట్టించుకోలేదు. ఇక ఇప్పుడు మూడు వారాల్లో హైదరాబాదులో ఇంటర్వ్యూ.

STD బూత్ కి పరుగున వెళ్లి తల్లికి ఫోను చేసింది. అసలు జరిగినవన్నీ మర్చిపోయింది.

"పోన్లేమ్మా, దేవుడి దయ వల్ల ఈ ఉద్యోగం నీకు వచ్చేస్తే బావుణ్ణు." అంది అట్నించి జ్యోతి.

“ఉద్యోగం వస్తుందా, రాదా అన్నది ప్రధానం కాదు తన్మయీ. నీకు ఇంటర్వ్యూలు ఎలా ఉంటాయన్నది తెలుసుకోవడానికి కూడా ఇదొక మంచి అవకాశం. అయినా నీ ప్రతిభకు తగ్గ ఉద్యోగం ఇది. ధైర్యంగా అటెండ్ అవ్వు. నువ్వు వచ్చే వరకూ బాబుని నేను చూస్తాను" అంది మేరీ.

ఆ మాట వింటూనే "విడిచి వెళ్ళొద్ద"న్నట్టు పరుగున వచ్చి తల్లిని కౌగలించుకున్నాడు బాబు.

ఆలోచనలో పడింది తన్మయి. హైదరాబాదులో తల్లికి పెదనాన్న గారి అమ్మాయి, తనకి పెద్దమ్మ వరస అయ్యే ఆవిడ ఉంది. ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళి రావడం అంటే ఒక్క రోజు పని కాదు. ప్రయాణంతో కలిపి అయిదు రోజులు పడుతుంది.

తల్లిని తనతో రమ్మని, తీసుకు వెళ్లడమే ఉత్తమం. పెట్టెలో అడుగున దాచిన డబ్బుల్ని లెక్కచూసుకుని, గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని వదిలి, “నిన్నొదిలి వెళ్లను నాన్నా, అమ్మమ్మని కూడా మనతో తీసుకెళ్దాం, సరేనా?” అంది తన్మయి సంతోషంగా.

జే. ఆర్. ఎఫ్ కి తయారు చేసుకున్న నోట్సులన్నీ తీసి రాత్రీ పగలూ చదవ సాగింది తన్మయి.

మరో వారంలో ఇంటర్వ్యూ అనగా దగ్గరలోని గవర్నమెంట్ జూనియర్ కాలేజీకి వెళ్లింది.

విరిగిపోయిన గేటు, మాసిపోయిన గోడలు, పెళ్లలు ఊడి వచ్చిన గచ్చు.

అరకొర వసతులతో గట్టిగా పది గదులు కూడా లేని కాలేజీ అది.

ఉన్నంతలో కాస్త చక్కగా ఉన్నది ప్రిన్సిపాలు గది.

"పిన్సిపాలు గారు లేరు. రేపు రండి" అన్నాడు అటెండరు.

అయినా ముందుకు నడిచింది.

ఆ పక్కనే ఉంది స్టాఫ్ రూము. ఒక బల్లకి అటూ, ఇటూ రెండు కూర్చునే బల్లలున్న చిన్న పాటి గది అది.

అక్కడ పుస్తకం చదువుకుంటున్న యువకుడు తన్మయి వైపు సందేహంగా చూసేడు. పొద్దున్నే కావడంతో ఇంకా ఎవరూ వచ్చినట్లు లేరు. చాలా సాదా దుస్తులయినా చక్కగా ఇన్ షర్టు చేసుకుని, మంచి హుందాగా ఉన్నాడు.

తన్మయి స్కాలర్ అని తెలియగానే "రండి మేడమ్, కూర్చోండి" అని,

“నా పేరు సిద్ధార్థ. ఇంగ్లీషు లెక్చరర్ ని” వినమ్రంగా అన్నాడు.

అతని చేతిలోని 19 వ శతాబ్ది అమెరికన్ కవయిత్రి ఎమిలీ డికిన్ సన్ కవిత్వం పుస్తకాన్ని చూస్తూ

“నా అభిమాన కవయిత్రి.

“Success is counted sweetest
By those who ne'er succeed
To comprehend a nectar
Requires sorest need” ...అనే పాదాలు నాకు చాలా ఇష్టం.” అంది తన్మయి.

“అయితే మీరు ఆంగ్ల సాహిత్యాన్ని కూడా ఔపోసన పట్టేరన్న మాట” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

“ఏదో లెండి. చదివింది తక్కువైనా, అభిమానించింది ఎక్కువ. ఒకప్పుడు ఆంగ్ల కవిత్వాన్ని తెలుగులోకి అనువాదం చేయడం నాకు ఇష్టమైన పనిగా ఉండేది.“ అని చిన్నగా నవ్వింది.

"మరి ఇప్పుడు!" అన్నాడు ఆసక్తిగా.

"ఇప్పుడంతా జీవన పోరాటం ఆసక్తుల్ని పక్కకి నెట్టింది"

అతను వెంటనే చిన్నగా దగ్గి, "అంతేలెండి, స్కాలర్ అయ్యేక బోల్డు పనులు ఉంటాయిగా, మీకేదో సలహాలు చెప్తున్నానని అనుకోకపోతే ఒక్క మాట. అందరికీ ఉండేవి ఇరవై నాలుగు గంటలే అయినా, మీ ఆసక్తులకు కూడా కొద్దో గొప్పో సమయాన్ని కేటాయించండి. లేకపోతే జీవన పోరాటంలో కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచిపోయేక వెనక్కి చూసుకుంటే మనకంటూ ఏవీ మిగలదు "

తన్మయి అతని వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "తన అజ్ఞాత మిత్రుడు తనతో సరిగా ఇలాగే మాట్లాడుతూ ఉంటాడు."

ఆ ఆలోచన రాగానే తన్మయి పెదాల మీద చిన్నగా నవ్వు వెలిసింది.

అంతలోనే వచ్చిన పని గుర్తుకు వచ్చి "గవర్నమెంట్ ఉద్యోగానికి ఇంటర్వ్యూ అంటే ఎలా ప్రిపేర్ కావాలో అర్థం కావడం లేదండి" అంది తన్మయి.

గట్టిగా నవ్వేడతను. "బి బోల్డ్ మేడమ్. ఏమడిగినా భయపడకుండా చక్కగా చెప్పేసెయ్యండి. సబ్జెక్ట్ ఏదయినా ఇంటర్వ్యూ లు ఒకటే. మీకు ఏమడిగినా చెప్పగల నాలెడ్జి ఉన్నపుడు అసలు ఇంటర్వ్యూ కష్టమే కాదు. ఒక్కటి గుర్తు పెట్టుకోండి. మీరు వెళ్తున్నది పంతులమ్మ ఉద్యోగానికి. కాబట్టి క్లాసులో మీరు పాఠం ఎంత కాన్ఫిడెంట్ గా చెప్పగలుగుతున్నారనేది మాత్రం తప్పని సరిగా చూస్తారు. కాబట్టి ముందుగా కాస్త ట్రయిల్ వేసుకుని వెళ్లండి. కనబడ్డ నలుగురు పిల్లల్ని కూచోబెట్టి పాఠం చెప్పెయ్యండి. ఎవరూ లేకపోతే ఇదుగో మీ అబ్బాయికి చెప్పెయ్యండి." గలగలా మాట్లాడుతున్న అతని "వాగ్ధాటికి మెచ్చే ఉద్యోగం ఇచ్చి ఉంటారు" అనిపించింది తన్మయికి.

వచ్చేటపుడు బాబు చేతిలో రంగు రంగుల చాక్ పీసులు పెడుతూ "మేడమ్, ఉద్యోగం వచ్చేక మొదటి స్వీటు నాదే. గుర్తుపెట్టుకోండి." అన్నాడు సిద్దార్థ నవ్వుతూ.

అప్పుడప్పుడే అతను పరిచయం అయినా అతన్ని మరిచిపోవడం అసాధ్యం అనుకుంది.

తిరిగి హాస్టలుకి రాగానే హాస్టలు వార్డెన్ ఎదురుపడింది. ఏ కళ నుందో బాబుని చూసి కూడా ఏమీ అనకుండా ఊరుకుంది. నిజానికి ఒక వారం అన్నది రెండు వారాలయింది.

ఆ రోజు డిపార్టుమెంటులో దివాకర్ కి కబురు చెప్పింది తన్మయి "ఇంటర్వ్యూ చూసుకుని, వచ్చే నెలలో చేరుతాను. మీ అమ్మ గారికి చెప్పండి." అని.

డిపార్టుమెంటులో సెలవుకి అప్లికేషను ఇచ్చి బయటికి రాగానే ఒకసారి సందేహంగా వెనక్కి తిరిగి చూసింది. "ఇక్కడే తను రిసెర్చి చేస్తూ మరో అయిదేళ్లు ఉంటుందా?"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments